

Bemærkninger til forslaget

Almindelige bemærkninger

En effektiv tvangsinddrivelse af fordringer er et væsentligt samfundsanliggende og bør ske ved domstolene. Tvangsinddrivelsen skal være socialt velafvejnet, så der ikke opstår menneskelige tragedier. Disse to hovedprincipper var der i mange år bred enighed om, men desværre har udviklingen givet begge principper alvorlige skrammer.

En del mindre virksomheder opgiver i dag at indkræve deres tilgodehavende, medmindre de er ret sikre på, at skyldneren har værdier, der kan foretages udlæg i, fordi det nuværende system er for dyrt, besværligt og ineffektivt. Det er et retssikkerhedsmæssigt problem, at mindre virksomheder ikke kan bruge retssystemet, når de har behov for det. Samtidig øger det risikoen for, at de bruger andre metoder til at indkræve deres tilgodehavende, metoder, som er hårde for skyldnerne.

Desuden er der et stort retssikkerhedsmæssigt problem for skyldnerne ved de mange offentlige kreditorens tvangsinddrivelse og den manglende koordinering både mellem de offentlige myndigheder indbyrdes og mellem myndighedernes og fogedretternes tvangsinddrivelse.

Dette beslutningsforslag tager sigte på at løse de to retssikkerhedsmæssige problemer.

Samtidig opfordres regeringen til at tage initiativ til at udarbejde en samlet gældspolitik, der både kan virke forebyggende og løse gældsproblemer.

For mange mindre virksomheder kan det ikke betale sig at forsøge at indkassere tilgodehavender på under ca. 10.000 kr., hvis skyldnerne ikke betaler med det samme.

Systemet er i dag opbygget således, at en kreditor først selv rykker for manglende betaling, derefter sender han sagen til inkasso hos en advokat (eller et inkassobureau, proceduren er stort set den samme). Der bliver så sendt en inkassoskrivelse til skyldneren, hvor gælden tillægges et inkassosalær til advokaten. Hvis der stadig ikke betales, skal der udtages stævning mod skyldneren ved byretten. I langt de fleste

tilfælde reagerer skyldneren ikke, og der afsiges en udeblivelsesdom. Gælden bliver så tillagt retsomkostninger. Enten stævningen eller udeblivelsesdommen skal forkyndes personligt for skyldneren af en stævningsmand. Udgiften til dette tillægges gælden. Derefter sender advokaten som regel en ny rykker til skyldneren. Hvis der stadig ikke betales, sendes sagen til fogedretten, der indkalder skyldneren. Hvis skyldneren ikke møder, bliver der indkaldt til et nyt møde, hvor skyldneren kan afhentes af politiet. Gælden tillægges fogedgebyr og mødesalær til advokaten.

I langt de fleste tilfælde erklærer skyldneren, at han er insolvent, dvs. ikke kan betale og ikke ejer fast ejendom eller andet, som kreditoren kan gøre udlæg i. I nogle tilfælde indgås der en afdragsaftale.

Såfremt skyldneren ikke betaler, er det kreditoren, der skal betale alle omkostningerne undervejs, der hurtigt kan løbe op i et par tusinde kroner, uden at kreditoren har nogen som helst sikkerhed for, at skyldneren vil kunne betale. Samtidig tager en sag ofte flere måneder på grund af den langsommelige procedure og ventetider ved retterne.

En del mindre virksomheder opgiver simpelt hen at indkræve deres tilgodehavende, medmindre de er ret sikre på, at skyldneren har værdier, der kan foretages udlæg i.

Langt de fleste skyldnere vil gerne erkende, at de skylder penge, men er ikke klar over, at det ikke automatisk medfører, at de skal betale hele beløbet på én gang, hvis de ikke kan. Mange inkassosager kunne undgås og mange omkostninger dermed spares til fordel for både skyldnere og kreditorer, hvis man forklarede skyldnerne, at de godt kan erklære at skyldte pengene uden at havne i gældsfængsel, når de så ikke kan betale. Hvis der samtidig blev lagt en plan for afvikling af den samlede gæld med udgangspunkt i skyldnerens budget, ville en stor del af gælden også kunne betales.

Samtidig er der et stort retssikkerhedsmæssigt problem for skyldnerne med de offentlige kreditorer og deres mulighed for tvangsinddrivelse. Hvis man får